

Arrest

nr. 123 076 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en tot de Ahmadiyya geloofsgemeenschap te behoren. U bent geboren op 11 februari 1982 in het de stad Gujranwala in het gelijknamige district van de provincie Punjab. U bent getrouwd en heeft vier kinderen, waarvan er één overleed.

U baatte een bedrijf in 'video-editing' uit. In 2007 kwam de eigenaar van de winkel u zeggen dat u het pand diende te ontruimen omdat u Ahmadi was. Voordat u de winkel kon leegmaken, werden uw goederen op straat vernietigd door omstaanders. Toen uw ooms van vaderskant u in de dagen nadien kwamen bezoeken, zeiden ze u dat het leven van een aanhanger van het soennitisch geloof, zoals zijzelf, gemakkelijk was in Pakistan. U daagde hen echter uit de waarheid van hun geloof duidelijk

te maken. In de daaropvolgende discussies overtuigden uw vader, de oudste broer van uw vader en uzelf uw soennitische ooms om zich tot het Ahmadiyya geloof te bekeren. Toen het duidelijk werd dat uw ooms zich bekeerd hadden, werden ze benaderd door maulawi Ghafoor. Maulawi Ghafoor maakte uw ooms duidelijk dat op bekering naar het Ahmadiyya geloof de doodstraf staat, waarna uw ooms zich opnieuw tot het soennisme wendden. U werd op 17 maart 2008 door vermoedelijke aanhangers van Maulawi Ghafoor geslagen, waarna uw vader een klacht indiende tegen Maulawi Ghafoor. U zag zich echter genoodzaakt Gujranwala te verlaten en met uw familie naar de stad Sialkot te verhuizen.

In Sialkot kwam u in contact met Abbas, een oude vriend die interesse toonde in uw geloofsovertuiging. U introduceerde hem tot het Ahmadi geloof, voorzag hem van boeken en verwees hem naar internetpagina's over uw geloofsstrekking. Enkele maanden later bekeerde ook Abbas zich. Toen zijn familie zijn bekering te weten kwam, viseerde ze u. Ze vroegen uw oom waar u was en zeiden hem dat ze u zouden doden. U ging naar het politiekantoor om een klacht in te dienen tegen de familie van Abbas maar de dienstdoende politieagent zei dat hij u niet kon helpen.

Uit vrees voor de familie van Abbas verhuisde u met uw gezin naar Lahore. U bevond zich in de moskee toen er een aanslag tegen dit gebedshuis gepleegd werd in de maand mei van 2010 met bijna 100 doden tot gevolg. Ongeschonden verliet u de scène maar u besloot ook Lahore achter u te laten.

U verhuisde naar uw familieleden naar het dorp Akrabad nabij de stad Sialkot. Anderhalf jaar leefde u er met uw gezin ondergedoken alvorens in oktober van 2011 Pakistan te verlaten. Op 21 oktober 2011 kwam u in België aan waar u zich drie dagen later vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw originele identiteitskaart neer.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen. Gevraagd wat u vreest in geval van terugkeer naar Pakistan stelt u dat u vervolging vreest vanwege de familie van Abbas (CGVS p.4). Talrijke tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden verhinderen dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat u volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegt over de opeenvolging van de gebeurtenissen in uw asielrelaas. Zo beweerde u eerst dat Abbas zich in de zevende of achtste maand van 2010 bekeerde en dat u vervolgens in de tiende maand van dat jaar problemen kreeg met de familie van Abbas, waarna u naar Lahore trok (CGVS p.5,6). U vertelde ook aan het begin van uw gehoor dat u in totaal tien à twaalf dagen in Lahore doorbracht en dat dit in de maand oktober 2010 was (CGVS p.2). Later herhaalt u andermaal dat u in oktober 2010 naar Lahore ging (CGVS p.12). Slechts nadat u er op gewezen wordt dat de aanslag die u zou hebben meegemaakt in Lahore niet in oktober maar wel in mei 2010 plaats vond, beaamt u dit en wijzigt u de chronologie van uw relaas: u beweert plots dat u in de maand mei in Lahore verbleef (CGVS p.11-12). U

beweert echter nog steeds dat Abbas zich in de zevende of de achtste maand bekeerde. Als u gewezen wordt op de onmogelijkheid hiervan en op het feit dat dit dan zou betekenen dat hij zich bijgevolg bekeerde na uw verblijf in Lahore, besluit u dat u de data niet kent (CGVS p.12). Niet zozeer het feit dat u de data niet kent maar wel het feit dat de chronologie van uw verklaringen niet coherent is, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan. U vervolgens gevraagd hoelang nadat u met Abbas voor het eerst in de maand januari over het Ahmadiyya geloof praatte hij zich dan bekeerde, antwoordt u dit zo'n vijf of zes maanden later moet zijn geweest (CGVS p.12). Dat er tussen zijn bekering en het opmerken ervan door derden volgens u nog een paar maanden zitten, strookt dan weer niet met uw bewering dat u in mei reeds problemen kende met de familie van Abbas (CGVS p.5). Dat u er niet in slaagt de belangrijkste momenten in uw asielrelaas correct in de tijd en ten opzichte van elkaar te situeren, schaadt het geloof van uw asielrelaas.

Het mag ook verbazen dat u zich, gezien de problemen die u Gujranwala zouden hebben doen verlaten, actief engageerde voor de bekering van Abbas. U praatte bijna dagelijks met hem en u gaf hem bewijzen en allerhande informatie over uw geloof (CGVS p.5,8,10). Daar u Gujranwala moest ontvluchten omdat u betrokken was bij de vluchtige bekering van uw ooms is het verwonderlijk dat u zich andermaal op een netelig pad begeeft met het prediken tegen Abbas. Als verklaring werpt u slechts op dat u predikte op verzoek aangezien Abbas het u vroeg (CGVS p.10). Meer nog dan de verwondering om het feit dat u andermaal een soenniet bekeerde door het geven van uitleg en informatie over het Ahmadi geloof, spreekt het tot de verbeelding dat u nadat u met de woede van de familie van Abbas geconfronteerd werd naar de politie stapte. U meldde de politie de problemen die u kreeg met de familie van Abbas na zijn bekering en u voegde eraan toe dat u niets met de bekering te maken heeft (CGVS p.7). Aangezien u verklaart dat uw betrokkenheid bij de bekering van Abbas, zoals het geven van informatie over het Ahmadiyya geloof aan een niet-Ahmadi en het uitleg verschaffen over de principes van het Ahmadi geloof, streng verboden en strafbaar is in Pakistan is het vreemd dat u naar de politie stapte toen de familie van Abbas u om deze handelingen bedreigde (CGVS p.10-11,13). Als verklaring werpt u op dat uw handelingen enkel strafbaar zijn als de bekeerde persoon u als bewerkstelliger van zijn bekering aanduidt, hetgeen Abbas niet zou doen (CGVS p.11). Uw verklaring houdt geen steek.

Indien uw betrokkenheid bij de bekering van Abbas aangetoond werd, was u wel degelijk strafbaar volgens de Pakistaanse wet. Dat u zich na het gepleegd hebben van strafbare feiten tot de politie wendt, is bijgevolg wel degelijk merkwaardig, zeker omdat (zoals uit bijgevoegd rapport blijkt) de Ahmadi's in Pakistan een verhoogd risico lopen op mishandeling door de politie, op geweld vanwege medegedetineerden en op een lange en moeilijke rechtsgang. Bovendien lichtte u door uw actie de politie ook in over de bekering van Abbas. Hoewel bekering op zich niet strafbaar is, kunnen bekeerlingen van het overtreden van verschillende wetsartikelen beschuldigd worden, zoals blijkt uit het rapport dat u aantreft in het administratief dossier. Het is allerminst aannemelijk dat, indien Abbas zich daadwerkelijk bekeerde en u een betekenisvolle rol speelde in zijn bekeringsproces, u zowel uzelf als Abbas door het indienen van een klacht bij de politie aan overheidsvervolging blootstelt. Dat u allerminst aannemelijk gedrag vertoont gezien de geschetste omstandigheden ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het geloof in uw vluchtverhaal wordt verder onderuitgehaald door uw verklaringen over het lot dat Abbas te beurt viel. Waar u door de familie van Abbas gezocht wordt om u te kunnen doden, verhuist Abbas na het handgemeen met zijn ooms naar Karachi. In Karachi gaat hij verder met zijn eerdere werk in zijn exportbedrijf. Verdere moeilijkheden ondervindt Abbas niet omwille van zijn bekering, zo zegt u (CGVS p.4,5,7,14). Het is weinig geloofwaardig dat indien de familie van Abbas dermate zwaar tilt aan zijn bekering dat u uit vrees voor uw leven Pakistan dient te verlaten, de bekeerling zelf zowel door zijn familie (ondanks de geschonden familie-eer) als door derden zodanig met rust gelaten wordt dat hij zijn eerdere beroepsactiviteiten opnieuw kan opnemen (CGVS p.5,11). Bovenstaande vaststelling haalt verder het geloof in het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert onderuit.

Voorts zijn er ook onwaarschijnlijkheden in uw verhaal over de gebeurtenissen die u Gujranwala deden verlaten. Zo slaagt u er niet in de focus van Maulawi Ghafoor op uw persoon te verklaren. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u verantwoordelijk wordt gehouden voor de bekering van uw ooms en op het Commissariaat-generaal vertelde u dat Maulawi Ghafoor zei dat als iemand u zou doden hij direct naar de hemel zou gaan (CGVS Vragenlijst p.3; CGVS p.14). Als u gevraagd wordt waarom enkel u aangevallen werd en dood gewenst werd, terwijl u samen met uw vader en oudste oom verantwoordelijk was voor de bekering van uw twee ooms, stelt u dat uw hele familie problemen kende (CGVS p.13). Dat winkeliers uw familieleden niet meer als klanten wensten, valt evenwel niet

te vergelijken met de aanval op u en de aanzetten om u van het leven te beroven (CGVS p.9). Meer zelfs, terwijl u Gujranwala diende te ontvluchten omwille van uw aandeel in de bekering van uw ooms, was uw oudste oom, die evenzeer hieraan deel had, in staat zijn leven in Gujranwala voort te zetten. Uw verklaring dat uw oom een landbouwer is die minder vaak thuis is, kan onvoldoende de grote discrepantie tussen u (tot wiens dood aangezet wordt) en uw oom (wiens leven schijnbaar onveranderd is gebleven) verklaren (CGVS p.9,13).

Andermaal dient ook opgemerkt te worden dat, gezien de wettelijke beperkingen waarmee de Ahmadi gemeenschap in Pakistan geconfronteerd wordt bij de uiting en de verspreiding van hun geloof, het verbazingwekkend is dat uw vader een klacht indiende bij de politie naar aanleiding van de slagen die u zou hebben ontvangen. U vertelt dat uw vader naar de politie stapte en eiste dat aan Maulawi Ghafoor gevraagd werd waarom hij derden tegen u ophitste (CGVS p.9). Daar het antwoord op deze vraag strafbare feiten zijn die u, uw vader en uw oudste oom volgens de Pakistaanse wet pleegden, is het zeer merkwaardig dat uw vader er bij de Pakistaanse politie op aandrong dat deze vraag aan Maulawi Ghafoor gesteld zou worden. Maulawi Ghafoor hield u immers terecht (mede)verantwoordelijk voor de bekering van uw ooms, terwijl het toelichting geven bij de inhoud van en het verschaffen van lectuur over het Ahmadi geloof, zoals hierboven reeds uiteengezet, volgens de Pakistaanse wet strafbaar is (CGVS p.8,10-11,13). Het is allerm minst aannemelijk dat uw vader er doelbewust op zou aansturen dat u en uw familieleden omwille van de bekering van uw ooms in het vizier van de Pakistaanse rechterlijke macht terecht zouden komen. Uw verklaring dat u slechts strafbaar bent als de bekeerde u aanwijst als prediker, hetgeen uw ooms niet zouden doen, kan niet overtuigen. U beweert dat uw ooms indien zij gevraagd worden wie hen bekeerde zouden antwoorden dat ze zichzelf tot het Ahmadi geloof bekeerden (CGVS p.11,14). Daar zoals u zelf zegt het bezit van Ahmadi boeken verboden is voor een niet-Ahmadi en het verlaten van een religie en aannemen van een nieuw geloof een dergelijk ingrijpend proces is dat slechts zeer moeizaam, zeker in een korte tijdsspanne, zonder hulp van derden tot stand kan gebracht worden, lijkt het niet mogelijk dat de uitleg van uw ooms over hun autoconversie overtuigd zou hebben indien een soennitische Islamitische geleerde met beschuldigende vinger jullie kant uitwees.

Evenmin slaagt u er in de bekering van uw ooms plausibel voor te stellen. Achter een bekering gaat steeds een diepe overtuiging schuil. Gezien de doorgaans moeilijke situatie van bekeerlingen tot het Ahmadiyya geloof in Pakistan moeten uw ooms des te meer doordrongen zijn geweest van hun overtuiging dat het Ahmadiyya geloof het enige ware geloof is. De situatie zoals u ze beschrijft komt hiermee echter geenszins overeen. Hun bekeringsproces ging immers van start toen ze u ervan probeerden te overtuigen tot het soennisme toe te treden omdat met dit geloof het leven in Pakistan makkelijker wordt. Uw ooms waren zich derhalve degelijk bewust van de risico's die een bekering tot het Ahmadi geloof met zich mee kon brengen. Ondanks dit besef kozen ze voor het Ahmadi geloof, zo zegt u, en gingen ze zelfs openlijk naar de Ahmadi moskee, waarmee ze hun bekering wereldkundig maakten. Volgens uw relaas verdampt de zeer diepe overtuiging waarvan uw ooms blijk gaven bovendien volledig nadat ze eenmaal met een allerm inst onverwacht dreigement in aanraking kwamen (CGVS p.8-9). Als u met deze weinig aannemelijke wending geconfronteerd wordt, zegt u dat ze bang waren geworden en dat ze hun bekering geheim probeerden te houden. Als u er echter op gewezen wordt dat openlijk naar de Ahmadi moskee gaan niet van geheimhouding getuigt, moet u dit beamen (CGVS p.10). Dat uw ooms met één dreigement zodanig bang kunnen gemaakt worden dat ze zich terug naar hun initiële geloofsovertuiging reppen, strookt allerm inst met de grote overtuiging en durf die ze bij hun bekering kort voordien aan de dag legden. Bovenstaande vaststelling schaadt verder het geloof in uw asielrelaas.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er voor u bij terugkeer naar Pakistan sprake is van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld

er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is

Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

De hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt door het neergelegde document allerminst weggenomen. U legt geen enkel stuk neer ter staving van het aangebrachte asielrelaas. De identiteitskaart kan immers slechts gelden als bewijs voor uw identiteit en heeft geen uitstaans met uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 1.2 van de vluchtelingenconventie. Verzoeker geeft in essentie aan het niet eens te zijn met de motieven van bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 10,1 d, van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft. Verzoeker verwijst naar de toestand van de Ahmadiya-gelovigen in Pakistan en wijst erop dat verzoeker derhalve vervolging vreest vanwege het behoren tot een specifieke sociale groep zoals voorzien in de vluchtelingenconventie. Hij verwijst onder meer naar de strafbaarstelling in de Pakistaanse wet en betwist dat zijn asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, precies omwille van het vrezen voor vervolging omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die

daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing steunt op de volgende motivering:

- het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling. Het feit dat verzoeker behoort tot een risicoprofiel, vereist nog steeds een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming;
- verzoeker legde volstrekt tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de gebeurtenissen in zijn asielrelaas. Zo beweerde hij dat Abbas zich in de zevende of achtste maand van 2010 bekeerde en dat hij vervolgens in de tiende maand van dat jaar problemen kreeg met de familie van Abbas, waarna hij naar Lahore vertrok. Hij zou 10 à 12 dagen in Lahore hebben doorgebracht in de maand oktober 2010. Nadat hij er op werd gewezen dat de aanslag in Lahore niet in oktober maar wel in mei 2010 plaatsvond, wijzigde verzoeker de chronologie van zijn relaas en verklaarde hij dat hij in de maand mei in Lahore verbleef. Toen daarop werd opgemerkt dat het onmogelijk is dat Abbas zich in de zevende of achtste maand bekeerde, verklaarde hij pas dat hij de data niet kent. Gevraagd hoe lang na zijn eerste gesprek met Abbas, deze laatste zich bekeerde, antwoordde verzoeker dat dit vijf of zes maanden later moet zijn geweest. Verzoekers bewering dat er tussen de bekering en het opmerken hiervan door derden een paar maanden verliepen, strookt niet met de bewering dat verzoeker reeds in mei problemen kende met de familie van Abbas;
- het is niet aannemelijk dat verzoeker zich actief zou hebben geëngageerd voor de bekering van Abbas, nadat hij Gujranwallah moest ontvluchten omdat hij zijn ooms zou hebben bekeerd. Naast het opmerkelijke feit dat verzoeker andermaal een soenniet bekeerde door het geven van uitleg en informatie over het Ahmadi geloof, is het verwonderlijk dat verzoeker naar de politie stapte. Aangezien het geven van informatie en uitleg over het Ahmadi-geloof streng verboden is in Pakistan, is het vreemd dat verzoeker naar de politie zou zijn gestapt toen de familie van Abbas hem hiervoor bedreigde. Het is allerminst aannemelijk dat verzoeker, indien hij Abbas werkelijk bekeerde, hij zowel zichzelf als Abbas hierdoor aan bijkomende risico's zou blootstellen;
- daarnaast wordt het ongeloofwaardig geacht dat de familie van Abbas dermate zwaar tilde aan zijn bekering dat verzoeker uit vrees voor zijn leven Pakistan dient te verlaten, terwijl de bekeerling zelf zowel door zijn familie als door derden met rust wordt gelaten;
- ook de gebeurtenissen die verzoeker Gujranwala deden verlaten zijn onwaarschijnlijk. Verzoeker kan geen aannemelijke verklaring geven waarom enkel verzoeker ernstig geviseerd werd, terwijl zijn familieleden evenzeer deel hadden aan de bekering;
- gezien de wettelijke beperkingen waarmee de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan wordt geconfronteerd, wordt het ongeloofwaardig dat verzoekers vader klacht zou hebben ingediend bij de politie naar aanleiding van de slagen. De aanleiding hiervoor was immers dat verzoeker, zijn vader en zijn oudste oom zelf immers strafbare feiten naar Pakistaans recht pleegden;
- de bekering van verzoekers ooms wordt evenmin geloofwaardig geacht. Gezien de moeilijke situatie van bekeerlingen tot het Ahmadi-geloof in Pakistan moeten verzoekers ooms wel zeer sterk overtuigd zijn geweest. Verzoekers beschrijvingen van hun plotsklapse en snelle bekering valt hier niet mee te rijmen. Ook het feit dat de ooms na het eerste dreigement terugkeerden naar hun initiële geloofsovertuiging, valt hier niet mee in overeenstemming te brengen;

De motieven uit de bestreden beslissing worden op geen enkele wijze weerlegd door verzoeker noch geeft hij hiervoor een aannemelijke verklaring. De motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen. Terecht kon de bestreden beslissing besluiten dat gelet op hetgeen voorafgaat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de algemene situatie van de Ahmadi's en stelt dat deze moeten beschouwd worden als een sociale groep in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, ontkent de Raad niet dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd. Anderzijds blijkt niet uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Ook uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing vast dat:

“Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”

Ook deze motivering wordt op geen enkel wijze weerlegd door verzoeker zodat ook dit onverminderd overeind blijft en de Raad deze overneemt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT